

2 Ιανουαρίου 2024

Άγιος Σεραφεΐμ του Σάρωφ, Η τελευταία του μέρα, η οσιακή του κοίμηση

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)



(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Η 1η Ιανουαρίου 1833 ήταν Κυριακή. Ο στάρετς ήλθε στο ναό των αγίων Ζωσιμά και Σαββατίου που στα νειάτα του, είχε μαζέψει τα λεφτά για την κατασκευή του, με εράνους, προσκύνησε τις εικόνες, τους άναψε κεριά - πράγμα που ήταν αντίθετο προς τις συνήθειές του - και κοινώνησε στη Λειτουργία.

Κατά την διάρκεια της Λειτουργίας άκουσε το ανάγνωσμα της Δευτέρας Επιστολής προς Τιμόθεον που διαβάζουν αυτή την ημέρα:

«Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της εμής αναλύσεως εφέστηκε, τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού» (Β' Τιμοθ. 4, 6 - 8).

Μετά την λειτουργία αποχαιρέτησε τους αδελφούς που ήταν παρόντες, τους ασπάστηκε, τους ευλόγησε, και βγήκε από την εκκλησία από τη βορεινή πόρτα. Έβλεπε κανείς την κούρασή του, τη σωματική του αδυναμία· η συμπεριφορά του όμως ήταν, όπως συνήθως, γαλήνια και χαρούμενη.

Όλη την ημέρα δεχόταν πολύ κόσμο. Σε μια από τις αδελφές του Ντιβέγιεβο έδωσε διακόσια ρούβλια για ν' αγοράση ψωμί από το γειτονικό χωριό, γιατί οι προμήθειες του κοινοβίου είχαν τελειώσει.

Σε μιαν άλλη είπε:

«Αχ, Μάτουςκα [Μητερούλα, Γερόντισσα], τι Πρωτοχρονιά θα κάνετε! Η γη θα γεμίση δάκρυα και αναφιλητά».

Κανένας όμως δεν ήθελε να πιστέψη πως θα πέθαινε.

Εν τούτοις ο αδελφός Παύλος παρατήρησε πως τρεις φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας ο στάρετς βγήκε από το κελλί του για να πάη μέχρι το ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στο μέρος που είχε ο ίδιος ορίσει για το μελλοντικό ενταφιασμό του, και όπου κάθησε αρκετή ώρα σκεφτικός κοιτώντας τη γη.

Αργά το βράδυ ο αδελφός Παύλος τον άκουσε να ψέλνη. Ήταν περίοδος Χριστουγέννων· και όμως Πασχαλιάτικοι ύμνοι ακούγονταν από το κελλί του πατρός Σεραφείμ. «Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...», «Φωτίζου, φωτίζου, η νέα

Ιερουσαλήμ...», «Ω Πάσχα το μέγα και ιερώτατον, Χριστέ...», «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...».

Γύρω στις έξη το πρωί, την ώρα που ξυπνούσε για τη Λειτουργία, ο αδελφός Παύλος αισθάνθηκε στην είσοδο, μια μυρωδιά καπνού. Πάντα έλεγε στον πατέρα Σεραφείμ, όταν αυτός έφευγε για το δάσος αφήνοντας το κελλί του γεμάτο με αναμμένα κεριά, να φυλάγεται από καμιά πιθανή πυρκαϊά. Ο στάρετς απαντούσε πως δεν υπήρχε κίνδυνος – ο θάνατός του μόνο θα αναγγέλετο με το άναμμα της φωτιάς.

Ο αδελφός Παύλος εκείνη τη στιγμή δεν σκέφτηκε. Αφού πρόφερε τη συνηθισμένη ευχή χτύπησε τη πόρτα, αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση. Βγήκε έξω και διακρίνοντας με δυσκολία μέσ' το σκοτάδι μοναχούς που πήγαιναν προς την εκκλησία, φώναξε:

«Αδελφοί και πατέρες μου! Μυρίζει καπνός δεν ξέρω τι καίγεται. Ο στάρετς θάφυγε μάλλον για την 'έρημο'».

Ένας νεαρός δόκιμος, έτρεξε και με μία βίαιη κίνηση με τον ώμο του έκανε να τιναχθή ο σύρτης της πόρτας που οδηγούσε στο κελλί του στάρετς. Κομματάκια από πανί μαζί με βιβλία ριγμένα ανάκατα πάνω στον πάγκο, κοντά στην είσοδο καιγόntonουσαν αργά. Την φωτιά την είχε μεταδώσει ένα κεριό που είχε πέσει από το μανουάλι.

Έξω, ήταν ακόμη νύχτα. Στο εσωτερικό του κελιού δεν υπήρχε κανένα φως. Οι καλόγεροι αναρωτιόντουσαν εάν ο στάρετς είχε αποκοιμηθή ύστερα από μια νύχτα γεμάτη προσευχές και αναποφάσιστοι σπρωχόντουσαν στην πόρτα. Μερικοί απ' αυτούς φέρανε χιόνι και σβύνανε ό,τι καιγόταν.

Στο αναμεταξύ η ακολουθία του όρθρου συνεχιζόταν στην εκκλησία. Μετά την καθαγίαση ψέλνανε: το «Άξιόν εστι ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον», όταν ένα μικρό αγόρι μπήκε βιαστικά και ειδοποίησε τους μοναχούς για το τι συνέβαινε. Πολλοί βγήκαν και έτρεξαν προς το κελλί του πατρός Σεραφείμ.

Προχωρώντας ψηλαφητά μεσ' το σκοτάδι ο αδελφός Παύλος και ο δόκιμος Ανίκητος πλησίασαν κοντά στον στάρετς. Έφεραν ένα καντηλέρι και μέσα στο θαμπό του φως είδανε τον άνθρωπο του θεού γονατιστό μπροστά στην εικόνα της Παναγίας της Γλυκοφιλούσας, ασκεπή, ντυμένο με την αιώνια άσπρη κάπα του και το Ευαγγέλιο που συνήθιζε να διαβάζη ανοικτό μπροστά του.

Τα χερίά του ήταν σταυρωμένα πάνω στο στήθος του κάτω από τον ξύλινο εσταυρωμένο, την μητρική ευλογία. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο. Κοιμόταν άραγε;

Δοκίμασαν απαλά να τον ξυπνήσουν, τα μάτια του όμως δεν άνοιξαν.

Ο στάρετς Σεραφείμ είχε κοιμηθή εν Κυρίω.

Η μνήμη του αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ τιμάται στις 2 Ιανουαρίου.

Απόσπασμα από το βιβλίο της Ειρήνης Γκοραΐνωφ, ο «Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ» των εκδόσεων Τήνος.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN